

És 'nou' el Partit Demòcrata Català?

Hi ha una cara i una creu en la mutació de Convergència Democràtica. Fan cara alegre Artur Mas i els dirigents del nou Partit

Demòcrata Català que han estat escollits per uns "associats" reivindicatius i exigents. Arrossegueu la creu del seu calvari polític els membres de la dissolta direcció convergent: Francesc Homs, Jordi Turull, Lluís Corominas, Francesc Sánchez, Jordi Cuminal... I a un altre nivell, les altres restes del denominat pinyol, com ara Germà Gordó, discrepant amb la darrera direcció i que optaven a formar part de l'executiva del PDC amb marca i tropa pròpies. Els uns i els altres han estat dissuadits a darrera hora per Artur Mas, sobretot, i en part també per Carles Puigdemont. No hi ha hagut línia de continuïtat. Marta Pascal, David Bonvehí, Neus Munté i Mercè Conesa són dirigents *nets*. Ells no van prendre cap de les decisions que van marcar, per a mal, Convergència Democràtica i tampoc representen la *segona generació*, la que va succeir Jordi Pujol i va quedar afectada per l'onada expansiva de l'autoinculpació del president.

Només un nom representa el lligam entre la darrera fornada de dirigents de Convergència Democràtica i la primera del Partit Demòcrata Català: Artur Mas. L'ex-president de la Generalitat ho justifica atribuint-se un *actiu* que no es pot menysprear. Reconeix que Homs, Turull, Sánchez, Cuminal o el mateix Gordó s'han "sacrificat". Un sacrifici necessari per fer taula neta i per donar credibilitat a la "hibernació jurídica" de Convergència. Quan algú li retrau que ja els pot agrair els serveis prestats però que ell n'ha quedat al marge, Mas retruca que això no és cert, perquè el primer dirigent convergent que ha renunciat al

VICENT SANCHIS

seu càrrec, al càrrec de president de la Generalitat, és ell mateix.

Artur Mas no dissimula la seva satisfacció. De fa molt de temps, abans de la declaració de Jordi Pujol que va fer-ho saltar tot pels aires i que va accelerar la mutació, l'ex-president de Convergència i actual president del Partit Demòcrata Català va començar a enllestir l'operació de canvi. La seua renúncia com a candidat a la presidència de la Generalitat, forçada per la CUP, li va facilitar el temps lliure que necessitava per dirigir el procés de dissolució i de constitució d'una nova força política que permetera arrancar "des de zero". El gran impulsor, el gran animador d'aquest procés, ha estat el mateix Mas. És ell qui va situar Josep Rull al nou Govern de Junts pel Sí perquè renunciara a la continuïtat orgànica en el nou par-

tit, qui va accedir a la petició de Francesc Homs per anar com a candidat de Convergència a les eleccions al Congrés dels Diputats –potser fins i tot la va inspirar ell mateix–, qui va demanar a Jordi Turull que no encapçalara una candidatura "continuista" al PDC, qui va dissuadir Germà Gordó perquè articulera una llista "crítica" i qui va convèncer Marta Pascal i David Bonvehí perquè lideraren un grup unitari, transversal i plural per formar la nova direcció executiva. És cert que tots ells li podien haver dit que no. Per tant, les darreres decisions depenien d'ells. Tan cert com que tots li van dir que sí.

Però totes aquestes maniobres en la semifoscor haurien estat debades sense la participació crítica dels militants, que ara s'identifiquen com a "associats", en el nou PDC. En realitat, la decisió més resolta a favor de la renovació absoluta ha estat cosa de les bases. Són les bases, els milers de convergents ara reciclats en "demòcrates", malgrat el cabreig total d'Antoni Castellà, els qui van descartar els dos noms de partit que els proposava la seva direcció crepuscular, els qui en van rebutjar el caràcter "sobirania" i van fer que constara en acta una pila de vegades l'expressió alegrement decidida "independentista", com a declaració diàfana d'intencions, i els qui van demanar que la presidència no tinguera un caràcter "executiu", encara que Artur Mas ja ho havia acceptat prèviament. Són aquestes bases, milers i milers de persones cansades de sorpreses i incerteses, les que han dotat el partit d'una estructura i un funcionament realment democràtics que l'allunyen de les maneres de fer presidencialistes de Convergència.

És *nou* el Partit Demòcrata Català? I tant. Per necessitat, per vocació fundacional i per desig d'una militància que ha decidit entrar de ple en la no-

SALVADOR LLOSA

NO HI HA HAGUT LÍNIA DE CONTINUÏTAT; MARTA PASCAL, DAVID BONVEHÍ, NEUS MUNTÉ I MERCÈ CONESA SÓN DIRIGENTS 'NETS'

TOTES LES MANIOBRES DE MAS HAURIEN ESTAT DEBADES SENSE LA PARTICIPACIÓ CRÍTICA DELS NOUS ASSOCIATS DEL PDC

va política. Òbviament, els partits rivals no s'ho han cregut i han proclamat el seu escepticisme. Els dirigents de Ciutadans han declarat que, per molt que el PDC vulga deixar enrere "la corrupció" de Convergència Democràtica, n'és continuador i hereu. I també la tropa confluent que es fa i desfà a l'entorn d'Iniciativa, Ada Colau i Podem ha afirmat que no es creu de cap manera el caràcter "renovador" de la nova força política. Que la "renovació" són ells. Cadascú té dret a adjudicar-se tots els monòpolis que considere oportuns. També el de l'honestedat, el de la renovació i el de la transparència. Però segons qui

hauria de ser més humil. Ara com ara almenys és del tot impensable que Artur Mas actue com Pablo Iglesias. En el nou PDC el president, sense poders executius, no pot destituir un càrrec de la direcció adduint que li ha perdut la confiança. Els nous "associats" no ho permetrien. I també és cert que l'atenció de la premsa i de l'opinió pública són molt més exigents amb *els vells partits*, encara que siguin *nous*, que amb els *nous* sense referència vella.

El nou Partit Demòcrata Català ha triat els òrgans de govern de manera democràtica i transparent, ha limitat els mandats, ha adoptat un reglament d'in-

compatibilitats que podria resultar fins i tot excessiu i contraproductiu, i ha fixat com a regla d'or la celebració de primàries en totes les eleccions que vindran. És un partit *indignat*, conseqüència de la indignació social que no ha tingut una traducció política al cent per cent, i conseqüència també de la indignació i l'estupor propis que havien anat enramant-se entre els militants convergents. Ara, no és un partit declaradament d'*esquerres* i això en una societat com la catalana actual desmereix més que en qualsevol altra part del món.

Periodista i director d'EL TEMPS